

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **O. H. M. A.-D.**, nar. X,
bytem X

zastoupený Mgr. Petr Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**,
sídlem Strojnická 935/27, Praha 7,

v řízení o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 18. 12. 2024, č.j. PPR-44694-2/ČJ-2023-
990115

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného sdělení žalovaného, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti ze dne 21. 9. 2023 o poskytnutí informace o zpracovaných osobních údajích a o jejich výmaz z informačních systémů veřejné správy a smluvních států zapojených do schengenské spolupráce.

Žalobní body

2. Žalobce v první žalobní námitce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí a poukazuje na to, že zařazení do národní evidence nežádoucích osob (dále též „ENO“) bez dalšího neodůvodňuje zařazení do evidence schengenského informačního systému druhé generace (dále též „SIS II“). Žalobce zdůraznil, že důvody pro zařazení do SIS II jsou kvalitativně závažnější, proto ustanovení § 154 odst. 6 vyžaduje, aby tu existovalo důvodné nebezpečí ohrožení té které chráněné hodnoty.
3. Žalobce vytýká žalovanému, že odůvodnění pro zařazení do obou informačních systémů formuloval v tom smyslu, že by žalobce mohl svým pobytem ohrozit bezpečnost České republiky, stejně tak jako bezpečnost jiných smluvních smluvní států, a to v důsledku páchání závažné trestné činnosti násilného charakteru, činností ohrožující základy demokratického státu, kontaktů s osobami představující bezpečnostní riziko a hájení ekonomických zájmů organizovaných zločineckých skupin (str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí). Tímto postupem fakticky „slil“ dohromady odůvodnění jak ve vztahu k záznamu do ENO, tak ve vztahu k SIS II. Takový postup je podle žalobce možný, ale materiálně musí obsahovat kvalifikovanější argumentaci ve prospěch zařazení do SIS II. Taková argumentace musí podle žalobce v první řadě respektovat unijní chápání pojmu „veřejná bezpečnost“.
4. Ostatně důvodné ohrožení veřejné bezpečnosti řadí Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 2018/1861 ze dne 28. 11. 2018, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému SIS v oblasti hraničních kontrol (dále jen „nařízení 2018/1861“), mezi důvody pro učinění záznamu o odepření vstupu a pobytu (čl. 24 odst. 1 písm. a) nařízení 2018/1861). Kdy taková situace nastává, lze příkladmo vyčíst z čl. 24 odst. 2 písm. a) a b) téhož nařízení. Aby členský stát mohl učinit záznam do SIS II z důvodu ohrožení veřejné bezpečnosti, musí chování cizince buď vést k trestnímu odsouzení, nebo důvodně nasvědčuje spáchání závažného trestného činu nebo úmyslu spáchat takový čin.
5. Žalobce dále namítá, že pokud se žalovaný odvolává na bezpečnost státu, resp. veřejnou bezpečnost, musí závažné, trestněprávně relevantní jednání žalobce směřovat proti hodnotám, zájmům a statkům, které mají úzkou souvislost se státní bezpečností. Odůvodnění žalované sice uvádí, že zde existuje důvodné podezření o kontaktech a spolupráci žalobce se zpravodajskými službami cizí moci. To, co už neříká, je, zda taková činnost byla vědomá či nevědomá, rozsáhlá či spíše nižšího rozsahu, dlouhodobá a soustavná či nárazová (příležitostná), zda došlo k porušení právních předpisů, zda se jednalo o zpravodajskou službu cizí moci spíše přátelské či nepřátelské, a tedy zda a jak v důsledku toho byly ohroženy fundamentální hodnoty, na kterých stát musí bezvýhradně trvat. Z povahy věci by se muselo jednat o natolik intenzivní, pravidelnou a úzkou spolupráci. Žalovaný blíže nerozvádí, jaké konkrétní základy demokratického státu žalobce vlastně ohrožuje. Hrozí totiž, že žalovaný pod tuto množinu zařadí vše, co se mu jeví jako součást základu demokratického státu, tudíž je hodno ochrany.
6. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že jej žalovaný dostatečně neseznámil s důvody, pro které jej do evidenci zařadil a pro které nevyhověl jeho žádosti o výmaz. Napadené rozhodnutí je správním aktem, na nějž se vztahují formální požadavky na jeho odůvodnění. V dané věci však žalovaný pouze opisuje obsah článku 54 odstavce 3 písm. a) až c) nařízení 2018/1861. Žalobce má za to, že otázka ochrany těchto zájmů se vztahuje k důvodům neposkytnutí údajů, nikoliv však k důvodu, pro který byl žalobce zařazen do příslušných

informačních systémů. I kdyby skutečně přítomnost žalobce na území České republiky představovala nebezpečí pro veřejný pořádek či bezpečnost státu, není to důvod pro neposkytnutí údajů, pokud by samotné jejich poskytnutí nemohlo vést k ohrožení těchto zájmů.

7. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v té části, kde měl žalovaný provést test proporcionality, neboť neobsahuje žádnou úvahu o tom, že napadené rozhodnutí je skutečně přiměřené. Samo nařízení, přímo použitelný právní předpis Evropské unie, vyžaduje individuální posouzení, které zahrnuje vyhodnocení osobní situace cizince a důsledky případného odepření vstupu a pobytu. Ostatně také v kontextu utajovaných informací zákon o pobytu cizinců výslovně vyžaduje, aby příslušný správní orgán uvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu utajované informace, má-li podle zákona tuto povinnost (§ 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců). To, že napadené rozhodnutí není správním rozhodnutím podle správního řádu, není podle žalobce na překážku.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření v zásadě zopakoval odůvodnění napadeného sdělení a konstatoval, že žalobce byl žalobou napadeným rozhodnutím informován o zákonných důvodech označení jeho osoby za nežádoucí a rovněž i o důvodech vedení záznamu v evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému. Důvody zařazení žalobce do uvedených evidencí vyplývají z operativních poznatků zadavatele požadavku. Tyto operativní poznatky jsou natolik závažné, že jsou vedeny jako utajovaná informace v režimu „Vyhrazené“ podle § 4 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“). Přesto, po individuálním posouzení spisového materiálu žalobce, byly důvody zařazení žalobce do uvedených evidencí v žalobou napadeném rozhodnutí uvedeny. Důvody byly formulovány tak, aby nedošlo ze strany Policie České republiky k porušení zákona č. 412/2005 Sb.
9. Tyto poznatky vytváří kontinuální obraz existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit zájmy a bezpečnost České republiky v důsledku kontaktů a spolupráce se zpravodajskými službami cizí moci, spolu se skutečností, že jeho pobyt na území České republiky a ostatních států schengenského prostoru je považován za ohrožení bezpečnosti. Tyto skutečnosti právě ve svém souhrnu a celkovém kontextu dosahují požadované závažnosti a relevance pro evidování žalobce v Schengenském informačním systému nad rámec lokálně omezené evidence nežádoucích osob, a to díky skutečnosti, že dílčí poznatky nebyly vytrhávány z uvedeného kontextu či účelově vydělovány pro to či ono jednotlivé hodnocení.
10. K námitce, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy o přiměřenosti zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob a do Schengenského informačního systému a důsledky tohoto zařazení, uvedl žalovaný, že v napadeném rozhodnutí je výslovně uvedeno, že Policie České republiky posouzení přiměřenosti mezi důvody pro zařazení a důsledky tohoto zařazení provedla a které úvahy zohlednila jako převažující nad případnými zájmy žalobce.
11. S ohledem na výše uvedené žalovaný uvedl, že trvá na skutečnosti, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí přetrvávaly, a i nadále přetrvávají, důvody pro zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob a schengenského informačního systému.

Průběh řízení před správními orgány

12. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce se dne 21. 9. 2023 obrátil na Policii České republiky se žádostí o výmaz osobních údajů z informačních systémů veřejné správy a smluvních států zapojených do schengenské spolupráce.
13. Na tuto žádost žalovaný správní orgán reagoval sdělením ze dne dne 18. 12. 2023, čj. PPR-44694-2/ČJ-2023-990115, z něhož vyplývá, že pod sp. zn. CZ0000009179539000001 je v Schengenském informačním systému veden záznam podle čl. 24 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1861 vztahující se k osobě žalobce. V této souvislosti byl k osobě žalobce pořízen záznam pro účely odeprání vstupu nebo zákazu pobytu na území států schengenského prostoru, který byl vložen příslušnými orgány České republiky. Schengenský informační systém zpracovává k Vaší osobě tyto kategorie osobních údajů: základní identifikační údaje a fotografii.
14. K vlastní žádosti o výmaz ze Schengenského informačního systému žalovaný sdělil, že osobní údaje žalobce jsou zpracovávány v informačním systému, jehož účelem je zajistit v souladu s nařízením č. 2018/1860, č. 2018/1861 a č. 2018/1862 na území členských států vysokou úroveň bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti, a uplatňování ustanovení hlavy IV části třetí Smlouvy o ES, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému. Uvedené osobní údaje jsou zpracovávány v informačním systému ke dni 12. 10. 2023. Po náležitém a důkladném posouzení situace žalobce a vzhledem ke splnění podmínek vyplývajících z právní úpravy regulující vedení záznamů v Schengenském informačním systému, tedy z nařízení č. 2018/1861 (a to konkrétně z čl. 21 a čl. 24), byly v souladu s tím osobní údaje žalobce vloženy rovněž do Schengenského informačního systému se stejnou dobou platnosti záznamu, tedy do dne 22. 6. 2024.
15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že přezkoumal důvody zařazení žalobce jak v evidenci nežádoucích osob podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, tak v Schengenském informačním systému podle nařízení č. 2018/1861, a rovněž posoudil přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž důvod, který by mohl vést k ohrožení bezpečnosti nejen České republiky, nýbrž i států schengenského prostoru, stále trvá. V rámci tohoto přezkoumání a po posouzení přiměřenosti mezi důvodem tohoto zařazení a jeho důsledky vyplynulo, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit zájmy a bezpečnost České republiky a ostatních zemí schengenského prostoru v důsledku kontaktů a spolupráce se zpravodajskými službami cizí moci. Přezkoumáním bylo rovněž zjištěno, že stále existuje důvodné nebezpečí, že byste mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích schengenského prostoru závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů, na základě závazku vyplývajících z mezinárodních smluv. Po komplexním a individuálním posouzení přiměřenosti mezi důvodem zařazení a jeho důsledky, zadavatel požadavku trvá na tom, že důvod označení osoby žalobce za nežádoucí, nadále trvá. Z uvedeného důvodu, který vedl k označení osoby žalobce za nežádoucí, vyplývá, že by mohl ohrozit bezpečí i ostatních států schengenského prostoru, proto bylo přistoupeno k ponechání osobních údajů žalobce rovněž v

Schengenském informačním systému a nebylo možno požadavku na výmaz osobních údajů ze Schengenského informačního systému a z evidence nežádoucích osob vyhovět. Individuální důvod zařazení osoby žalobce do výše uvedených evidencí (existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit zájmy a bezpečnost České republiky v důsledku kontaktů a spolupráce se zpravodajskými službami cizí moci, spolu se skutečností, že pobyt žalobce na území České republiky a ostatních států schengenského prostoru je považován za ohrožení bezpečnosti) je natolik závažný, že je veden v režimu „Vyhrazené“ podle § 4 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., a k dané věci nelze s odkazem na § 28 odst. 2 písm. a) a písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, poskytnout bližší informace. I přesto Policie České republiky po individuálním posouzení spisového materiálu, důvod zařazení do uvedených evidencí uvedla, a to v takové podobě, aby nedošlo ze strany Policie České republiky k porušení zákona č. 412/2005 Sb., a rovněž k ohrožení plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech.

Průběh řízení před Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Jednání soudu

17. U nařízeného ústního jednání soudu účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
18. Zástupce žalobce namítal, že žalovaný nerozlišuje mezi důvody, pro které je žalobce zařazen do jednotlivých informačních systémů, přičemž systém SIS II vyžaduje naplnění závažnějších a tzv. kvalifikovaných důvodů. Žalovaný neseznámil žalobce s konkrétními důvody jeho vedení v informačních systémech ani s důvody pro zamítnutí jeho žádosti o jejich výmaz. V žalobě žalobce odkazuje na relevantní judikaturu, jejímž závěrem postup žalovaného v této věci neodpovídá, kdy navíc v napadeném rozhodnutí zcela absentuje výsledek provedení testu proporcionality, tj. závěry o přezkumu zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí neplyne, jaké okolnosti získal žalovaný z neujasněných podkladů a informací, konkrétní ochrana zájmů státu oproti zájmu žalobce z rozhodnutí nevyplývá.
19. Zástupkyně žalovaného odkázala na písemnou argumentaci vypořádání námitek žalobce v napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou. Osoba žalobce byla vyhodnocena na základě zcela konkrétních poznatků jako bezpečnostní riziko pro Českou republiku i s přesahem do Schengenského prostoru, to vše při vědomí rozdílnosti podmínek pro zavedení cizince do obou informačních systémů ENO a SIS II. Na žádost žalobce, kterou žalovaný posoudil jako podnět k přezkoumání podmínek záznamu žalobce do informačních systémů, žalovaný vyhodnotil, že důvody tohoto zařazení i nadále trvají. Žalovaný posoudil rozsah a úroveň bezpečnostního rizika a test proporcionality provedl.

Posouzení důvodnosti žaloby

20. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
21. Žaloba není důvodná.
22. Předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí žalovaného, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o výmaz jeho osobních údajů z ENO a SIS II.
23. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
24. Podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, *spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.*
25. Podle čl. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861, ze dne 28. listopadu 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006, (dále jen „nařízení 2018/1861“), je účelem SIS II *zajistit vysokou úroveň bezpečnosti v prostoru svobody, bezpečnosti a práva Unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti na území členských států, a zajistit uplatňování ustanovení Části třetí hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému.*
26. Podle čl. 21 nařízení č. 2018/1861, *členský stát před pořízením záznamu ověří, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro vložení do SIS II.*
27. Podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006, *členské státy vloží záznam o odepření vstupu a pobytu, je-li splněna jedna z těchto podmínek: a) Členský stát dospěl na základě individuálního posouzení, které zahrnuje rovněž posouzení osobní situace dotčeného státního příslušníka třetí země a důsledků odepření vstupu a pobytu pro něj, k závěru, že přítomnost tohoto státního příslušníka třetí země na jeho území představuje hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, a v důsledku toho přijal v souladu se svým vnitrostátním právem správní nebo soudní rozhodnutí o odepření vstupu a pobytu a vložil vnitrostátní záznam o odepření vstupu a pobytu; nebo b) Členský stát vydal v souladu s postupy podle směrnice 2008/115/ES zákaz vstupu týkající se státního příslušníka třetí země.*
28. Podle odst. 4 osoby, proti kterým bylo přijato rozhodnutí o odepření vstupu a pobytu podle odstavce 1, *mají právo na odvolání. Odvolání se podávají v souladu s unijním a vnitrostátním právem, které stanoví účinnou právní ochranu před soudem.*
29. Podle čl. 39 odst. 2 citovaného nařízení *ukládající Členský stát přezkoumá do tří let od vložení záznamu do SIS potřebu jej uchovávat. Pokud však vnitrostátní rozhodnutí, na němž se záznam zakládá, stanoví dobu platnosti delší než tři roky, přezkoumá se záznam do pěti let od jeho vložení do SIS.*
30. Podle čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady 2007/533/SV, *má každý právo na opravu věcně nepřesných údajů nebo výmaz protiprávně uchovávaných údajů, které se jej týkají.*
31. Podle § 154 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), *se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným*

způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.

32. Podle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.*
33. Podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, *cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.*
34. Podle § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *policie při výkonu působnosti podle tohoto zákona provozuje informační systém cizinců, v němž se mj. o cizinci vedou údaje o důvodu zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území (viz písm. b) bod 7. tohoto ustanovení).*
35. Podle § 84 odst. 1 zákona č. 273/2008, Sb., o Policii ČR, (dále jen „zákon o policii“), *policie v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o odstraňování kontrol na společných hranicích a s nimi souvisejících předpisů Evropské unie provádí zpracování informací včetně osobních údajů v Schengenském informačním systému. Podle odst. 2 citovaného zákona policejní prezidium provozuje národní součást Schengenského informačního systému a plní úkoly orgánu centrálně odpovědného za národní součást Schengenského informačního systému a úkoly orgánu zajišťujícího výměnu doplňujících informací k záznamům v Schengenském informačním systému.*
36. Soud nemá pochybnosti o tom, že nyní podaná žaloba je věcně projednatelná ve správním soudnictví, neboť napadené sdělení je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 25. 6. 2014, čj. 1 Aps 15/2013 – 33, a ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 49/2018 – 50, i rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2022, č. j. 6 A 18/2020 – 86].
37. Správní soud přezkoumává, zda argumentace v napadeném rozhodnutí založená na utajovaných informacích odpovídá obsahem správnímu spisu a zda závěry z těchto informací vyvozené nejsou v rozporu se zákonem. Správní soudy nemohou přezkoumávat pravost a pravdivost podkladů, to však neznamená, že by nemohly zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost daných informací a jejich relevanci pro projednávaný případ, jak správně poukazuje stěžovatel. S možností takového postupu se váže nutnost, aby správní soud měl k dispozici kompletní spisový materiál, jak ostatně plyne i se stěžovatelem poukazovaného usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 – 40, publikovaného pod č. 3667/2018 ve Sbírce NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná též online na www.nssoud.cz), kde se touto otázkou zabýval ve vztahu k bezpečnostnímu řízení, ale jeho závěry jsou relevantní u jakéhokoli posuzování utajovaných informací. Nejvyšší správní soud v něm zdůraznil, že „*ač je soudní přezkum prováděn v jiném než běžném rozsahu, podkladové zprávy nemohou být pouhým vyjádřením názoru jejich zpracovatele bez patřičného soudem ověřitelného skutkového podkladu zachyceného ve spise. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost, přesvědčivost a relevanci dané informace*“. Jiný závěr neplyne ani z rozsudku NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 – 28, č. 4031/2020 Sb. NSS, v němž

zdůraznil, že „*smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné*“.

38. Při posouzení, zda odůvodnění žalobou napadeného sdělení vyhovuje právním předpisům, vycházel městský soud mj. i z rozsudku NSS ze dne 24. 11. 2022, č.j. 7 As 171/2022 – 24, a z usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2023, sp. zn. IV.ÚS 255/23, ve kterém soudy uvedly: „*Je-li žádost o výmaz osobních údajů stěžovatele ze systémů ENO a SIS II zamítnuta z důvodu, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty, tak stanoviska bezpečnostních sborů, která si k žádosti vyžaduje rozhodující orgán a která podléhají utajení, se nestávají součástí spisu a žadatel není seznámen s jejich obsahem. Popsaná právní úprava a praxe zákona č. 326/1999 Sb. není neústavní, protože představuje rozumný kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a mezi bezpečnostními zájmy státu na straně druhé [viz obdobně k problematice státního občanství náleze ze dne 11. 10. 2016 sp. zn. Pl. ÚS 5/16 (N 186/83 SbNU 43; 393/2016 Sb.), zejména bod 61 jeho odůvodnění].“ S ohledem na výše uvedené vycházel městský soud také z nálezu ze dne 29. 9. 2020, zn. III. ÚS 22/20, ve kterém Ústavní soud uvedl: „*Ústavní soud nepopírá, že v případě zjištění některého z důvodů, obsažených v ustanovení § 13 odst. 2 zákona o státním občanství, skutečně nelze žadateli státní občanství udělit a v odůvodnění rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (§ 22 odst. 3 cit. zákona).*“ Soud má za to, že tyto závěry jsou aplikovatelné i na tuto věc.*
39. Rozhodující jedenáctý senát Městského soudu v Praze se v plném složení seznámil i s obsahem utajované části spisu, která byla soudu zaslána odděleně od zbylé části spisu. V něm jsou uvedeny skutečnosti odůvodňující závěr, že se u žalobce jedná o osobu, jejíž přítomnost na území České republiky může představovat ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, respektive že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, odůvodňující ve smyslu článku 24 odstavec 2 nařízení č. 1987/2006 a ustanovení § 154 zákona o pobytu cizinců jeho zařazení a vedení v ENO a SIS II. Soud jen zdůrazňuje, že podle těchto ustanovení tyto skutečnosti nemusí prokazovat nebo odůvodňovat, že žalobce již veřejný pořádek narušil nebo ohrozil. Postačí pouze, že by se tak, vzhledem k těmto skutečnostem, mohlo stát.
40. Městský soud hodnotil napadené sdělení s ohledem na skutečnosti uvedené v utajované i v neutajované části, a dospěl k závěru, že žalovaný judikatorním náležitostem kladeným na odůvodnění rozhodnutí vyhověl. V napadeném rozhodnutí, kromě obecných odkazů na právní předpisy, jsou pro věc dostatečně individualizovány důvody, které vedly k zařazení žalobce do příslušných evidencí a trvání těchto důvodů, a to v rozsahu, který na jedné straně umožňuje žalobci proti takovým důvodům brojit, na druhé straně respektuje legitimní zájem státu na utajení informací, které slouží policii k plnění jejích úkolů. V odůvodnění je konkrétně ve vztahu k žalobci uvedeno, že „*v důsledku kontaktů a spolupráce se zpravodajskými službami cizí moci, spolu se skutečností, že jeho pobyt na území České republiky a ostatních států schengenského prostoru je považován za ohrožení bezpečnosti*“.
41. Podle názoru soudu, při nutnosti zachovat povinnosti, které při odůvodňování rozhodnutí žalovanému plynou z toho, že vychází z utajovaných skutečností, je z rozhodnutí patrné, že žalovaný uvedl dostatečné důvody, které se k žalobci vztahují a které mu umožňují využít obranu proti takovým důvodům v rámci využití právních prostředků. Ve sdělení je dostatečně konkretizováno jednání, které může budít zmíněnou obavu při pobytu žalobce

na území, toto jednání je vztaženo k žalobci a z jeho popisu je patrné, jaká je podstata těchto skutečností.

42. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tuto soud důvodnou také neshledal. Obecně je nutno přitom zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 76).
43. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Takovou překážku však soud neshledal. Žalobce požaduje, aby byl splněn zákonný požadavek posouzení přiměřenosti mezi důvodem pro zařazení žalobce do předmětných evidencí a důsledky tohoto zařazení. Z napadeného rozhodnutí je ale patrné, že žalovaný posouzení přiměřenosti provedl, přičemž vycházel z požadavků zadavatele, který poskytl poznatky představující důvody pro zařazení žalobce do uvedených evidencí v utajované části spisového materiálu. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný posouzením přiměřenosti mezi důvody zařazení a důsledky zařazení zabýval, když za převažující nad zájmy žalobce považoval skutečnost, že by žalobce mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích schengenského prostoru závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů. Jak již soud výše uvedl, žalovaný sdělil, s ohledem na to, že vycházel z utajovaných informací, které není možné zveřejnit, dostatečně konkrétní důvody pro zařazení žalobce do obou systémů evidence, i dostatečně konkrétní důsledky, které z jednání žalobce plynou. Tyto důsledky jsou popsány v různých částech napadeného rozhodnutí, ve kterých žalovaný odůvodňuje, proč není možné údaje žalobce z uvedených evidencí vymazat. Takto provedené posouzení přiměřenosti soud považuje za zcela dostatečné.
44. Soud neshledal důvodnou ani první žalobcovu námitku, neboť má za to, že rozlišení důvodů ve vztahu k evidenci ENO a SIS II není nutné, jestliže sdělené důvody takovému zařazení do těchto evidencí svědčí. Pokud tedy není přímo rozděleno, které důvody vedou k zařazení do evidence ENO a které do evidence SIS II, považuje soud za podstatné, že ve sdělení uvedené důvody jako celek ob stojí, když podle názoru soudu takto sdělené důvody zdůvodňují nutnost zařazení žalobce i do evidence SIS II. Z utajované části spisu je totiž patrné, že důvodem pro zápis žalobce do obou evidencí bylo natolik závažné jednání žalobce, v důsledku, kterého existuje důvodné nebezpečí ohrožení zájmů popsaných v napadeném rozhodnutí. Tyto důvody proto ob stojí nejen pro zařazení žalobce do evidence SIS II, ale musí ob stát i pro jeho zařazení do evidence ENO, ke kterému není zapotřebí tak kvalifikovaná argumentace jako k zařazení do SIS II, jak uvádí sám žalobce.
45. Za tohoto stavu tak soud dospěl k závěru, že žalovaný uvedl důvody pro zařazení a setrvání informací v příslušných evidencích v rozsahu, který respektuje nutnost utajení konkrétních informací, které by mohly ohrozit plnění úkolů policie a bezpečnost státu. Uvedené důvody jsou vymezeny jednáním, kterého by se žalobce mohl na území dopustit, přičemž takto uvedené důvody odpovídají informacím v utajené části správního spisu.
46. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodě 27 rozsudku ze dne 25. 4. 2024, č. j. 6 As 70/2023 – 38, lze rozumět žalobci, „...který by z odůvodnění napadeného rozsudku chtěl seznat hodnocení naplnění kvalitativních požadavků na podkladové informace. Se samotným obsahem utajované části spisu se správní soud v odůvodnění rozhodnutí nemůže vypořádat. Není možné, aby poté, co

určité skutečnosti byly označeny za utajované, byly následně uvedeny v odůvodnění veřejně dostupného soudního rozhodnutí. Omezený přístup účastníka řízení k utajovaným skutečnostem, a tedy i absence jejich specifického hodnocení ve veřejně přístupném odůvodnění soudního rozhodnutí, je suplován plným přístupem soudu a přezkumu všech utajovaných skutečností, na kterých správní orgán založil své rozhodnutí (srov. již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, včetně odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-94, a na něj navazující rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 11. 2015, Regner proti České republice, stížnost č. 35289/11, jímž byl přístup Nejvyššího správního soudu aprobován, stejně jako v následném rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva v téže věci ze dne 19. 9. 2017). Obdobně v kontextu rozhodování v rámci práva Evropské unie, srov. např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 4. 6. 2013 ve věci C-300/11 (ZZ proti Secretary of State for the Home Department), kde Soudní dvůr EU v bodu 54 a následujících rovněž akceptoval, že v soudním i správním řízení může být nezbytné nesdělít dotčené osobě určité informace především s ohledem na ochranu veřejné bezpečnosti a další naléhavé veřejné zájmy“.

Závěr a náklady řízení

47. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

11 A 19/2024

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. května 2024

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu